

HET S-WOORD

Iemand wees me er op dat in gesprekken met natuurorganisaties elke dialoog lijkt te stoppen zodra het S-woord valt. De letter S staat hier voor stikstof en de hoeveelheid die hiervan met de zure neerslag jaarlijks over Nederland neerdaalt. Voor wie naar paddenstoelen kijkt is het overduidelijk dat vermesting door stikstofdepositie voor de natuur in ons land funest is. Maar omdat dit probleem zo groot is en zoveel politieke implicaties heeft, lijkt het er op dat natuurorganisaties als oplossing kiezen om het probleem zoveel mogelijk te negeren. Dat was goed te merken in een serie gesprekken met Staatsbosbeheer waar ik twee jaar geleden bij aanwezig was. Het ging toen over het beheer van de twee Nationale Parken in ZW Drenthe. Het idee van SBB was dat de biodiversiteit er sterk op vooruit zou gaan wanneer naaldbos plaats zou maken voor loofbos. Nou zijn sommige dennen- en sparrenakkers van een slaapverwekkende saaiheid, maar dat geldt evenzeer voor veel eiken/berkenbos. Als gevolg van een overmaat stikstof zijn de bodems van zulke lichtdoorlatende bossen bedekt met bochtige smele of pijpenstrootje. Na een avond lang gepraat te hebben over dunningen, gefaseerde ingrepen en omvormingsbeheer gebruikte ik dus maar eens het S-woord in de hoop een meer fundamentele discussie op gang te brengen. Maar men knikte alleen maar en ging daarna door met het bespreken van maatregelen als groepenkap als alternatief voor regulier bosbeheer. Kortom, een heerlijke avond!

Dat de term 'robuuste natuur' zo populair is onder natuurbelidsmakers heeft er mee te maken dat bij dit soort natuur de stikstofproblematiek veel minder speelt. Want het gaat nooit om Kostmossen-Dennenbos of schrale eikenstrubben, die zijn natuurlijk niet robuust genoeg. Nee, dan oibossen of natte uiterwaarden met ruigtekruiden, zo robuust als de pest!

Ik neem aan dat in deze alinea's enige ergernis doorklinkt. Irritatie kan een goede motor zijn voor het schrijven van een column. En het prettige van een column is dat het provocerend mag zijn en niet al te evenwichtig. Omdat ik de komende paar jaar de rol op me neem van voorzitter past dat wat minder bij het tegendraadse karakter van een column. Daarom is dit voorlopig de laatste van mijn hand. Ik ga eerst een cursus volgen in het vinden van balans en verhoging van het aanpassingsvermogen. Iets wat me zeker van pas was gekomen bij de laatste ledenvergadering waar ik voornamelijk uitblonk in het hard op tafels slaan met mijn voorzittershamer. Tot nu toe het enige leuke van mijn functie. Maar dit zeg ik natuurlijk als columnist (dit om mijn mede bestuursleden niet al te ongerust te maken). Wie weet tot over drie jaar!

DOOR ROB CHRISPJIN

